

Người cùng quê lên thành phố làm ăn, gặp nhau chuyện trò rồi nhận nhau chung quê đùm bọc sẻ chia nơi chốn đô thị. Chung quê bởi vì dù ở miền nào về thì cũng xuất thân từ gốc rạ nhà nông.

Thằng bạn tôi đi trước trụ lại thành phố này nhiều năm không gặp, giả dụ gặp không thể nói nó là người chính hiệu Sài gòn. Lần này đến lượt tôi phải bỏ cái quê chôn nhau cắt rốn lên thành phố ở cùng con, đi tìm việc làm kiếm tiền nuôi mần xanh tương lai. Lang thang nhiều ngày nơi quê chung của người nhập cư lao động chân tay, tôi gặp không ít người quen và cả nhiều người chưa quen mà thân thiện như chính ở quê mình. Đồng cảnh bỏ quê lên phố lấy thân phận con cò làm đồng hương.

Người đầu tiên tôi gặp là chị bán nước chè đá bên xe Miền Đông, tiếng mời chào của chị còn đặc sệt miệt vườn tôi dò hỏi thăm công việc làm ăn nơi đất mới. Chị ta cũng theo con vào Đại học năm rồi, mỗi ngày trên trường đòi chị kiếm được dăm chục bạc chỉ đủ tiền ăn, tiền thuê nhà trọ, còn tiền đóng học cho con phải đợi “nhà tài trợ hậu phương”. Không biết thăm dò nhân tài có trải cho con mình... tôi thấy cái “mừng nan” chị đội trên đầu nào kẹo, nào thuốc lá, cốm giòn quê hương... thay cho cái nón lá nhà quê ngày ngày thường gặp, chị vừa đi vừa chạy khi thấy xe về trả khách.

Ngẫm lời chị nói công việc ở thành phố dành cho người đàn ông sức dài vai rộng : khuôn vác, phụ hồ... mới có nhiều tiền. Bao thứ việc chị kể, ở quê tôi cũng đã từng dầm mưa, dãi nắng cày bừa gieo hạt, gánh lúa tróc da vai, chai cứng như đất khi. Sợ gì. Mà tiền nhiều là bao nhiêu? Tôi mơ hồ tính toán, năm nay thằng con đầu vào Đại học, vợ chồng vừa thanh toán sạch sành sanh ba vụ lúa dự phòng.

Điện thoại hỏi thằng bạn cũ “dựa hơi” chút xíu, nghe đâu nó làm Giám Đốc Công Ty... nó nhận lời tiếp, tôi mừng không tả nổi. Tối về nhà trọ không sao ngủ được, chập chờn mơ thấy nó đến dẫn tôi đi ăn nhà hàng sang trọng nhất thành phố, tôi thoả sức ngắm nhìn đời sống văn minh đô thị, xem người ta giao tiếp cư xử trình độ cao thời công nghiệp.

Sáng dậy thư thái đợi chờ, nó đến rủ đi ăn sáng, uống cà phê toàn hè phố. Tôi thắc mắc nó lại nói như thế thì mới giúp được người chung quê, chúng mình đều từ gốc rạ mà ra, từ vỉa hè mà lên không nên lãng phí ông bạn thân quý ạ! Tôi hiểu nó từ ngày chưa làm giám đốc.

Có lẽ vỉa hè Sài Gòn lâu nay bao dung không ít những nhân tài đất nước. Và cảnh chung quê “Con đi trường học, Mẹ Cha theo cùng” chưa thể quên trong nhịp sống thời đại công nghiệp cao.